

jelent szociológusnak lenni a politikában, illetve tud-e jó tanáccsal szolgálni azoknak a társadalomtudósoknak, akik arra töreksenek, hogy munkájuknak politikai ereje is legyen, akiket érdekel, hogyan befolyásolhatják az olyan helyeket, mint ez, ahol most beszélgetünk.

Nos, részt veszek a politikában, de nem vagyok politikus. Tudós voltam, és az is maradok. Számomra a legjobb környezet az egyetem, mert itt érzem magam a leginkább otthon, és – mint hangsúlyoztam is – az eszmék és a gyakorlati kutatás rettentő sokat jelentettek a politikai szférában. Az egyik legnagyobb probléma a politikába beszálló tudós számára, hogy jó eséllyel elveszíti kapcsolatát mindkét közönségéhez. A tudósok szemében

elárulta a tudományos objektivitást, a politikusok viszont olyannak tekintik, aki nem fogja fel a mindennapi politikai élet követelményeit. Így nagyon könnyen két világ közé szorul az ember. A tudományos és a politikai világ nagyon más, és csak kevesen próbálják áthidalni a köztük lévő távolságot. E téren a *think tank*nek nevezett formációk fontos közvetítő szerepet játszanak a tudomány és a politika között. Döntő mértékben függenek az egyetemeken folyó kutatásoktól, és az a dolguk, hogy a tudományos kutatás eredményeit gyakorlati szakpolitikai javaslatokká alakítsák át, és szorosabb kapcsolatot ápoljanak a médiával, mint normális esetben a tudósok. E szervezetek közül a legfontosabbak gyakran közvetlen kapcsolatban állnak a

mindenkori kormánnyal vagy legalábbis a politikai cselekvők szélesebb körével. Nem mondom, hogy az enyém az egyetlen út, de amikor az 1990-es évek közepén úgy döntöttem, kicsit jobban beleártom magam a politikába, a Közpolitikai Kutatóintézethez (*Institute for Public Policy Research = IPPR*) fordultam, amelyről tudtam, hogy már dolgozik náluk egy-két egyetemi ember. Innen kiindulva alakíthattam ki egy szélesebb hálózatot a politikai szférán belül. Az IPPR-nek és a körülötte kialakult hálózatnak jó kapcsolata volt más országokkal, köztük az Egyesült Államokkal is. Sosem lett belőlem senki hivatalos politikai tanácsadója, és továbbra is elsősorban tudósnak tekintem magam.

Wessely Anna fordítása

E SZÁMUNK SZERZŐI

John Dunn – történész,
King's College, Cambridge

Erdélyi Ágnes – filozófus,
ELTE BTK

Erős Ferenc – pszichológus, Budapest

Gébert Judit – közgazdász, filozófus,
SZTE GTK

Istvánkó Bea – kurátor,
Fiatal Képzőművészek Stúdiója
Egyesület

Klaniczay Gábor – történész,
Közép-Európai Egyetem

Laki Mihály – közgazdász,
MTA KRTK

Lakner Judit – történész, szerkesztő,
BUKSZ

Marosán Bence – filozófus,
Budapesti Gazdasági Főiskola

Molnár Péter – történész,
ELTE BTK

Márkus György

filozófus (1934–2016)

Nagy Ágoston – eszmetörténész,
NKE-ÁKK

Pajkossy Gábor – történész,
ELTE

Pléh Csaba – pszichológus,
BMGE

Tallián Tibor – zenetudós,
MTA BTK ZTI
